కథ

సంతకం చేసి చూడు

"గురూ! నీ బంగారు సంతకం ఈ కాగితం మీద కావాలి! ఓ చిన్ని సంతకం!" సీరియస్‌గా తన పని చేసుకుపోతున్న సుబ్బారావు దగ్గరికి వచ్చి చంద్రమోహన్ అడిగాడు.

"నా సెక్షన్ వేరు, నీ సెక్షన్ వేరు. నా సంతకం ఎలా చెల్లుతుంది?" కొంచెం ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు సుబ్బారావు.

"అబ్బే! ఇది ఆఫీసుది కాదు గురూ- కొంచెం పర్సనల్. నీ పొట్టి సంతకం అయినా చాలు ప్లీజ్!" చంద్రమోహన్ చెప్పాడు.

"పెడతాను కాని- అసలు ఇది ఏం కాగితమో ఏంటో చూడాలిగా?"

"ఏం నా మీద నమ్మకం లేదా?" కోపంగా అడిగాడు.

"నమ్మకం కాదు బ్రదర్. కాగితం మీద సంతకం పెట్టేప్పుడు కాస్త చూసి పెట్టమని మా బామ్మ చెబుతూ ఉండేది. ఓసారి ఏం జరిగిందంటే ఓ ఆఫీసులో- ఆ ఆఫీసరుకు తన క్రింది ఉద్యోగుల పైన నమ్మకం జాస్తిగా ఉండేది. కాగితం రావడం ఆలశ్యం ఓ గుడ్డి సంతకం పడేసేవాడు. ఎంత నమ్మకమంటే అది ఎంత యింపార్టెంటు ఫైలు అయినా చదివేవాడు కాదు. పొడవడమే పొడవడం సంతకాన్ని! ఇది చూసి ఓ కుర్ర గుమాస్తా ఓ కాగితం టైపు చేసి తన ఫైలుతోపాటు పంపించాడు-అలవాటుగా దాని మీద కూడా చేసి పడేశాడు ఆఫీసరు. ఇంక అదే పనిగా ఆ కుర్ర గుమాస్తా ఆ కాగితాన్ని హెడ్ ఆఫీసుకు పోస్ట్ చేశాడు. రెండు రోజుల తర్వాత పై ఆఫీసు నుండి ఆ ఆఫీసరుకు ఫోన్ వచ్చింది. 'నీకిదేం పోయేకాలమయ్యా! నిక్షేపం లాంటి జాబుకు రిజైన్ చేస్తావా! నువ్వు చేసే బోడి పనికి బయట నెలకు ఓ వెయ్యి కూడా నీకు ఎవరూ యివ్వరు- అటువంటిది వేలకు వేలు వచ్చే జాబుకు రిజైన్ చేస్తావా- అయితే నీ ఖర్మ! ఫైలు మీద సంతకం పెట్టి పంపిస్తున్నాను. ఈ నెలాఖరుకు రిలీవు అయి ఏడుద్దువుగానిలే!' అని చెడామడా పై ఆఫీసరు తిట్టాడు. ఓర్నాయనో! నేనెప్పుడు రిజిగ్నేషన్ లెటరు పంపించాను. నాకటువంటి ఉద్దేశ్యం లేదు సార్- ఆడపిల్లలు కలవాణ్ణి-ఇది పోతే నేను అడుక్కుతినాల్సి వస్తుందని లబలబ లాడుతూ హెడ్డాఫీసుకు పరుగెత్తాడు. దాన్ని క్యాన్సిల్ చేసుకోవడానికి నానా తిప్పలు పడాల్సి వచ్చింది" అంటూ చిన్న కథ చెప్పాడు సుబ్బారావు.

"అయితే నీ కళ్ళకు నేను కూడా అలా కనిపిస్తున్నానా గురూ?" నిష్ఠూరంగా మాట్లాడాడు చంద్రమోహన్.

"కాదులే బ్రదర్ ఏదో జోక్‌కు-ఇంతకీ ఈ కాగితం ఏంటట! నీ సెక్షనులో అంతమందిని పెట్టుకుని నా దగ్గరకెందుకొచ్చినట్లో?"

"చెప్పానుగా- నీ చిన్న సంతకం కాగితం యిస్తే వాళ్ళు నా డబ్బు నాకిస్తారు" చెప్పాడు.

"అరె బాబా! నా సంతకానికి నీకు రావాల్సిన డబ్బుకు సంబంధం ఏముంది?"

"వాళ్ళు ష్యూరిటీ లేంది యివ్వడం లేదుగా" అసలు సంగతి చెప్పాడు.

ష్యూరిటీ -అనంగానే ఉలిక్కిపడ్డాడు సుబ్బారావు.

"ష్యూరిటీ.. యూమీన్ పూచీ.. జామీన్. నో-నో నేనెవరికీ ష్యూరిటీలు యివ్వను-అలా యిచ్చే మా తాత ముష్టి ఎత్తుకు బ్రతికాడు ఉన్న ఆస్తి అంతా పోగొట్టుకుని" సుబ్బారావు ఖరాఖండిగా చెప్పేశాడు.

"అయ్యో! ఇది అలాంటి ష్యూరిటీ కాదులే! ఒక ఫార్మాలిటీ! అయినా నేనున్నాను. నా జీతం ఉంది. నా ఆస్తి ఉంది. అంతా పోయిం తర్వాత కదా-వాళ్ళు నిన్ను అడగడానికి వచ్చేది?" చంద్రమోహన్ అతని అజ్ఞానానికి చింతిస్తూ అసలు విషయం చెప్పాడు.

"నో నో! నేనెవరికీ ష్యూరిటీ యివ్వను-ఇవ్వదల్చుకోలేదు"

"అయ్యో! సుబ్బారావు అలా అంటే ఎలా? నిన్ను నమ్ముకుని వచ్చాను బాబు"

"ఈ ఆఫీసులో ఇంతమంది పనిచేస్తున్నారుగా-ఇంకెవరి దగ్గరన్నా పెట్టించుకుపో!" అని చెప్పి పంపించాడు.

కానీ ఓ గంటకల్లా మళ్ళీ ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

"గురూ! అందరూ సుబ్బారావు నీవు చాలా క్లోజ్ గదా- ఆమాత్రం సంతకం పెట్టలేదా అని వెక్కిరిస్తున్నారు-కాబట్టి వాళ్ళకి బుద్ధి చెప్పడానికన్నా ఓ సంతకం పారెయ్యి గురూ!" అంటూ నచ్చచెప్పాడు చంద్రమోహన్.

"క్లోజెనెస్ వేరు-ఫైనాన్సు వేరు!"

"నాన్సెన్సు! మన స్నేహానికి ఇది సవాల్ గురూ! నేను ఎంప్లాయినే నీవు ఎంప్లాయివే - ఒకరికొకరం సాయం చేసుకోబోతే మనకు ఇంకెవరు చేస్తారు?" అంటూ కాళ్ళ వేళ్ళాపడ్డాడు.

సుబ్బారావు ఆ కాగితం వంక ఓ చూపు విసిరాడు. అది ఓ చిట్ కంపెనీ ష్యూరిటీ కాగితం.

"ఇంతకీ ఏమంటాడు-నువ్వు మెంబరుగా చేరేప్పుడు ఇవన్నీ చెప్పాడా?"

"బస్సు ఖాళీగా వున్నా పర్వాలేదు కాని- రేట్లు తగ్గించనంటాడు అలాగా కాస్త అమౌంటుకయినా ఇద్దరన్నా సంతకం పెట్టాలిట హామీ దారులుగా. అస్సలు నాలాంటి పెద్ద మనుషులు వాడికి దొరకడం చాలా కష్టం. పైగా ఇదో బోడి ఫార్మాలిటీ!" చెప్పుకొచ్చాడు.

చిట్‌ఫండ్ కంపెనీ గురించి-దాని శక్తిసామర్థ్యాల గురించి ఊదరగొట్టేశాడు. చంద్రమోహన్‌ది మంచి కంఠ స్వరం. మంచి తెలివితేటలున్నాయి. మొహం కూడా చాలా అమాయకంగా ఉంటుంది.

"డబ్బు నెల నెల కట్టే బాధ్యత నాది-కావాలంటే నాకు అప్పిచ్చిన వాళ్ళని అడిగి చూడు- అయినా స్నేహంలో నువ్వు కూడా ఇంత నీచంగా ఆలోచిస్తావనుకోలేదు" దీర్ఘాలు తీశాడు.

చంద్రమోహన్ మాటలకు కరిగిపోయాడు.

ఎవరూ ఆదుకోకపోతే స్నేహానికి అర్థం ఏముంది కనుక?

అవసరాలు అందరికీ వస్తుంటాయి-ఈరోజు నేను బాగున్నాను- నాకు ఎవరి సహాయం అక్కరలేదు అని అనుకోవడానికి వీలు లేదు.

సంఘం అన్న తర్వాత ఇచ్చి పుచ్చుకోడాలు ఉండాలి!

ఇలా ఆలోచించి, చించి ఆ కాగితం మీద ఓ సంతకం పొడిచాడు. ఆమాత్రానికి థ్యాంక్సు చెప్పి అతను పొంగిపోయి వెళ్ళిపోయాడు.

కొన్నాళ్ళకు చంద్రమోహన్‌కు బదిలీ అయింది. ఎక్కడో దూరంగా వేశారు- మూట ముల్లె సర్దుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

కాలం తిరుగుతున్నది. అతన్ని అతనికిచ్చిన ష్యూరిటీని పూర్తిగా మర్చిపోయాడు.

ఓ రోజు కోర్టునుండి నోటీసు వచ్చింది సుబ్బారావుకు, ఫలానా చంద్రమోహన్ డబ్బు కట్టలేదు- ఆ డబ్బును నీ శాలరీ నుండి రికవరీ చేస్తాం నెల నెల లేదా మొత్తం నువ్వు కట్టెయ్యి అని.

అది చూసి సుబ్బారావు లబో దిబో అని ఏడ్చాడు.

"ఏడిస్తే లాభం లేదు- జరగాల్సిన కార్యక్రమం చూడండి" అని ఎవరో సలహా ఇస్తే- ఆ సాయంత్రం ఓ కుర్ర లాయరును వెతికి వెతికి పట్టుకుని తన బాధంతా చెప్పుకున్నాడు.

"చూడండి! ఈ చిట్‌ఫండ్ కంపెనీలకు ఏ బుద్ధి వున్న వెధవా సంతకం చెయ్యడు"

"ఎందుకని?"

"శాలరీడు ఎంప్లాయిస్ అయితే వాళ్ళకు లడ్డులా దొరుకుతారు ఎక్కడికీ పోలేరు. ఓ చిన్న నోటీసు యిస్తే తెచ్చి డబ్బు కట్టేస్తారు"

"అయినా వాళ్ళు నన్ను పట్టుకోవడమేంటి-వాడి శాలరీ అటాచ్ చెయ్యాలి కాని..నెల నెల రెండు వేలు పట్టుకుంటే నేనేం తిని బ్రతకాలి!" గోల గోల చేశాడు.

"అయ్యా! ఆ తెలివి కాగితం మీద సంతకం పెట్టే అప్పుడు ఉండాలి-అక్కడేమో ఇండివిడ్యుయల్లీ అనీ-జాయింట్లీ అండ్ సెవరల్లీ అని సంతకాలు చేస్తున్నారు చాలామంది. దాని అర్థం వాడు కట్టకపోయినా నేను కడతాను అని. అందుకని మీకు నోటీసు వచ్చింది."

"నిజమే కానీ..వాడికి ఆస్తి ఉంది ఉద్యోగం ఉంది. వాడిని పట్టుకోకుండా నా మీద పడ్డారు."

"బహుశా ఉద్యోగం ఉండి ఉండకపోవచ్చు. లేదా మినిమమ్ శాలరీ అంటే రికవరీ చేయకుండా స్టే తెచ్చుకుని ఉండచ్చు-సాధారణంగా చిట్‌ఫండ్ కంపెనీలు ఆస్తి జోలికిపోవు. అదంతా ఓ పెద్ద ప్రాసెస్! ఆ న్యూసెన్సు ఎవరు భరిస్తారు. అందుకని ఉద్యోగస్తుల మీద పడతారు" చెప్పాడు లాయరు.

"ఎట్లాగైనా నా శాలరీ నుండి కట్ చేయకుండా చూడండి!"

"కడుపొచ్చింతర్వాత కనక తప్పదు అది మనం తెచ్చుకున్నా,

వియోగి

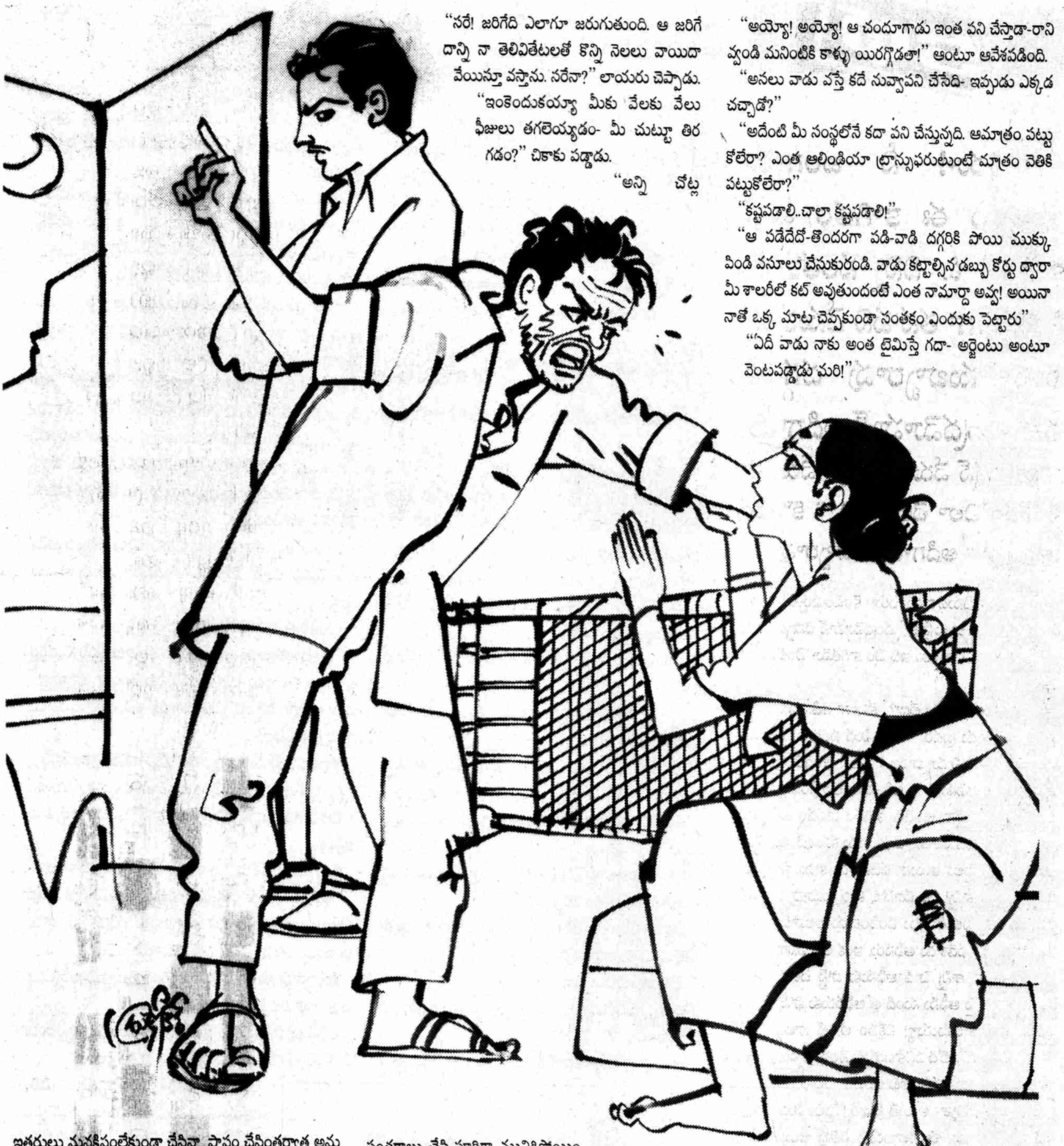

ఇతరులు మనకిష్టంలేకుండా చేసినా, పాపం చేసింతర్వాత అనుభవించక తప్పదు" ఆ లాయరు చెప్పాడు.

"అయితే ఏంటయ్యా బాబు నువ్వు చెప్పేది- సీనియరు లాయరు దగ్గరికి పొమ్మంటావా?" కోపంగా అడిగాడు సుబ్బారావు.

"ఆ చూడు సుబ్రావు! నువ్వు నా దగ్గరికి వచ్చి కాస్త పుణ్యం చేసుకున్నావు-నువ్వు ఏ సీనియరు లాయరు దగ్గరికి పోయినా ఆఖరికి పాల్కీవాలా దగ్గరకు పోయినా ఓడిపోక తప్పదు" తేల్చి చెప్పాడు.

"ఇంకెందుకయ్యా మీరుండేది. న్యాయాన్ని గెలిపిస్తామని పెద్ద నల్లకోటు తగిలించుకుని కోర్టుకు బయలుదేరుతారు!" నిలదీశాడు.

"సరే! జరిగేది ఎలాగూ జరుగుతుంది. ఆ జరిగే దాన్ని నా తెలివితేటలతో కొన్ని నెలలు వాయిదా వేయిస్తూ వస్తాను. సరేనా?" లాయరు చెప్పాడు.

"ఇంకెందుకయ్యా మీకు వేలకు వేలు ఫీజులు తగలెయ్యడం- మీ చుట్టూ తిరగడం?" చికాకు పడ్డాడు.

"అన్ని చోట్ల సంతకాలు చేసి-పూర్తిగా మునిగిపోయిం తర్వాత మా దగ్గరికి వస్తే మేం మటుకు ఏం చెయ్యగలం- ఆ తెలివి ముందుండాలి-ముందుగా వచ్చి నన్ను అడిగి ఉంటే సంతకం పెట్టద్దని చెప్పేవాడ్నిగా!"

ఇలా వాదోపవాదాలు అయిం తర్వాత చెరువు మీద కోపం వలన నష్టపోయేది తనే అని తెల్సుకుని లాయరు ఫీజు చెల్లించి- ఆయన పెట్టమన్నచోట్ల సంతకాలు పెట్టేసి-కాళ్ళు చేతులు ఊపుకుంటూ యింటికొచ్చి పడ్డాడు.

అతని వాలకం చూసి ఏదో జరిగిందని గ్రహించి, అప్పల నర్సమ్మ ఉరఫ్ అప్పలమ్మ లాలించి, బుజ్జగించి విషయం అంతా రాబట్టింది.

"అయ్యో! అయ్యో! ఆ చందూగాడు ఇంత పని చేస్తాడా-రానివ్వండి మనింటికి కాళ్ళు యిరగ్గొడతా!" అంటూ ఆవేశపడింది.

"అసలు వాడు వస్తే కదే నువ్వాపని చేసేది- ఇప్పుడు ఎక్కడ చచ్చాడో?"

"అదేంటి మీ సంస్థలోనే కదా పని చేస్తున్నది. ఆమాత్రం పట్టుకోలేరా? ఎంత ఆలిండియా ట్రాన్సుఫరులుంటే మాత్రం వెతికి పట్టుకోలేరా?"

"కష్టపడాలి..చాలా కష్టపడాలి!"

"ఆ పడేదేదో-తొందరగా పడి-వాడి దగ్గరికి పోయి ముక్కు పిండి వసూలు చేసుకురండి. వాడు కట్టాల్సిన డబ్బు కోర్టు ద్వారా మీ శాలరీలో కట్ అవుతుందంటే ఎంత నామార్దా అవ్వ! అయినా నాతో ఒక్క మాట చెప్పకుండా సంతకం ఎందుకు పెట్టారు"

"ఏదీ వాడు నాకు అంత టైమిస్తే గదా- అర్జెంటు అంటూ వెంటపడ్డాడు మరి!"

"అదే అంతా మీ అసమర్థత- ఆఫీసులో అన్ని వందల మంది ఉంటే మిమ్మల్ని ఎందుకు ఎంచుకున్నాడు?" అప్పలమ్మ క్లాసు భయంకరంగా సాగింది.

సుబ్బారావుకు తల వాచిపోయింది.

అతని అడ్రసు కోసం ఎంతో మందికి లెటర్లు రాశాడు.

ఓ నెల రోజులు కష్టపడ్డ తర్వాత అతను ఎక్కడ పనిచేస్తున్నదీ తెల్సింది.

ఎక్కడో ముంబాయి అవతల. దగ్గర కాదు. వెరసి రెండు

రాత్రుల ప్రయాణం. మొత్తం ఒక వారం సెలవు పెడితేగానీ అంత దూరం పోయి రాలేడు.

అంత సెలవు ఈ సీజనులో దొరకడం కష్టం!

అందుకని అతగాడికి రిజిష్టరు లెటర్లు రాశాడు ముందు దీనంగా-జవాబు లేదు.

ఆ తర్వాత తిడుతూ రాశాడు.

జవాబు లేదు.

ఆపైన శపిస్తూ రాశాడు.

జవాబు రానేలేదు.

ఇలా కాదని...ఫోన్ నెంబరు సేకరించి యస్.టి.డి. చేశాడు. బిల్లు భలేగా పడింది కానీ అతను మటుకు ఎప్పుడూ దొరక ట్లేదు లైన్లో.

ఇక్కడ అప్పుడప్పుడు లాయరును దర్శించుకుని చేతి చమురు వదిలించుకుంటున్నాడు. ఎప్పుడో బాకీ పడినట్లు.

ఇంట్లో అక్షింతలు రెగ్యులర్‌గా పడుతున్నాయి-రెండు పూటలా.

ఈ సంగతి స్నేహితులకు తెల్సిపోయి వాళ్ళు నవ్వుకోసాగారు.

"వీడేమన్నా పోటుగాడా సంతకం పెట్టడానికి- మా దగ్గరికి రాలేదే? వచ్చినా మేం చేస్తామా?" ఇలా యికయికలు-పకప కలు.

కొందరు పరామర్శిస్తూ ఉంటారు కూడా-

"సుబ్రావు కేసు ఎంత దాకా వచ్చింది. శాలరీ రికవరీ యింకా ప్రారంభం కాలేదుగా.."

"అయినా సుబ్రావుకేంలే-ఇటువంటివి నాలుగు వచ్చినా చలించడు"

"పోయి పోయి- ఆ దొంగోడికి ఎందుకిచ్చావు-నాకిచ్చినా బాగుండేది"

ఇంకా కొందరు ష్యూరిటీ సంతకాల కోసం రాసాగారు. పెట్ట నంటే కొందరు "ఆ చంద్రమోహన్ గాడికైతే బాగా పెట్టావు- మాకెందుకు పెట్టవు" అని తగూలాటకు కూడా వస్తున్నారు.

ఈ వార్త బంధువులకు కూడా తెల్సిపోయింది. అతన్నే వెర్రివెం గళప్పలా చూడసాగారు. అతను అసమర్థుడని వాళ్ళకు తెల్సు గాని-మరీ యింత అని తెలీదు.

ఏతావాతా సుబ్రావుకు భక్తి పెరిగి దేవుళ్ళ చుట్టూ తిరగసా గాడు రోజూ..

కొన్ని నెలల తర్వాత అతి కష్టం మీద సెలవు దొరకపుచ్చు కుని-చేతిలో కొన్ని వేలు పట్టుకుని రైలెక్కాడు, చంద్రమోహన్ దగ్గర వసూలు చేసుకొద్దామని. అప్పలమ్మ తనదైన శైలితో ఆశీర్వ దించి పంపింది.

"చేసిన వెధవ పని చాలక- ఇదొక దండుగ ఖర్చు! ఇప్పటికే ఆ లాయరు గాడు ఇంటల్లుడిలా మేస్తున్నాడు- ఇప్పుడు రైల్వే డిపార్టుమెంటును పోషించాల్సి వస్తుంది"

సుబ్రావు పుణ్యం వస్తుందని దారిలోని కొన్ని పుణ్యక్షేత్రాలు ఎంచుకున్నాడు.

రెండురోజులు కష్టపడి ప్రయాణం చేసి ఆ ఊరు చేరుకున్నాడు. అక్కడి భాష యితగాడికి రాదు ఇతడి భాష వాళ్ళకు రాదు. ఇతనికొచ్చిన కాస్త ఇంగ్లీషు వాళ్ళకు రాదు అసలు.

ఆఫీసర్ని కల్సి అన్నీ వివరించాడు వచ్చీరాని ఇంగ్లీషులో.

తీరా తెల్సిందేమంటే చంద్రమోహన్ పది హేను రోజులుగా సెలవు మీద ఉన్నాడట.

ఇంటి అడ్రసు అడిగితే ఎవరు సరిగా చెప్పలేదు- ఎక్కడికి పోయాడంటే కూడా ఎవరికీ సరిగా తెలీదు.

"ఈ ఆంధ్రా వాలాల గురించి మాకేం తెలుస్తుంది- థూ!"ఒకడు వాళ్ళ భాషలో తిట్టుకున్నాడు.

పట్టువదలని విక్రమార్కుడు కాబట్టి అతనొచ్చేలోగా పుణ్యతీ ర్థాలు సేవిద్దామని నిర్ణయించుకుని-టూరిజం డిపార్టుమెంటు సాయంతో ఓ వారం టూరు చేసి కొన్ని వేలు తగలేసుకున్నాడు.

మళ్ళీ ఆఫీసుకు పోయేసరికి తెల్సిన కబురు ఏంటంటే చంద్ర మోహన్ వచ్చాడు కానీ - క్యాంపు పోయాడట!

మరునాడు దాకా ఉండి- ఉదయానే ఆఫీసుకు వెళ్ళాడు.

ఎప్పుడో నిదానంగా పదకొండుకు వచ్చాడు చంద్రమోహన్- తన సీటు దగ్గర కూర్చుని వున్న సుబ్రావును చూసి పలకరిం చాడు.

"ఏం సుబ్రావు బాగున్నావా? చాలా దూరం వచ్చావు. పిల్‌గ్రిమ్ ట్రిప్పా!"

"నా పిండాకూడు-నీకోసమే! నిన్ను చూడ్డానికే!" కోపంగా చెప్పాడు.

"అయ్యో! నేనంతటి అదృష్టవంతుడినా?"

"మరి కాదేంటి! ఎన్ని లెటర్లు రాసినా రిప్లయి లేదు- ఎన్ని ఫోనులు చేసినా జవాబు చెప్పే వెధవ లేడు- అసలు నేను మీ కళ్ళకు ఎలా కనిపిస్తున్నాను?"

"చూశావుగా నేనెంత బిజీనో- క్యాంపుల మీద క్యాంపులు-క్షణం తీరిక ఉండటం లేదు..ఇంతకీ చెల్లెమ్మ-పిల్లలు బాగున్నారా?"

"నీ దయవలన అంతా క్షేమం-ఇంతకీ నాకెందుకింత ద్రోహం చేశావు"

"అరే! పెద్దమాట మాట్లాడుతున్నావు- నువ్వు నాకు చాలా కావాల్సినవాడివి! నాకు ఆప్తుడివి!"

"మరి- నా శాలరీకి ఎటాచ్‌మెంటు చేస్తారట నువ్వు కట్టాల్సిన డబ్బు!"

"ఈజిట్!" ఆశ్చర్యపోయాడు చంద్రమోహన్ ఆ విషయం అప్పుడే కొత్తగా విన్నట్లు.

"ఆ! నీ నాటకాలు కట్టిపెట్టు-వాళ్ళకు నువ్వు డబ్బెందుకు ఎగ్గొ ట్టావు. తీసుకున్నప్పుడు కట్టాల్సిందేగా?"

"కట్టనని నేను చెప్పలేదే- కాస్త డీఫాల్టు అయ్యాను-అంతే! చేతిలో డబ్బులు రాగానే కట్టేస్తాను"

"మరి నాకు నోటీసు పంపాడు"

"వాడు తొందరపడ్డాడు- నువ్వు సైలెంటుగా ఉండు- నే చూసుకుంటా.."

"అరే- నా శాలరీకి అటాచ్‌మెంటు వస్తూంటే నేను సైలెం టుగా ఎలా వుంటాను? నువ్వు మొత్తం ఆ డబ్బు కట్టేస్తే అప్పుడు నాకు మనశ్శాంతి ఉంటుంది."

"నిజమే! కడితే నాకు మనశ్శాంతి ఉండదుగా!"

"నువ్వు నాకు డబ్బులివ్వకపోతే పదిమందిలో పంచాయితీ పెట్టి నీ పరువు తీస్తా!" అంటూ ఆవేశపడిపోయాడు సుబ్బా రావు. చంద్రమోహన్ అతన్ని శాంతపరిచాడు తమ పాత స్నేహం గుర్తు చేసి.

"సాయంత్రం ఇంటికి రా. మాట్లాడుకుందాం. ఇంకేవన్నా చెప్పు, నాకు అర్జెంటు పనులున్నాయి" అంటూ టాపిక్ మళ్ళించి ఓ పది నిమిషాలు మాట్లాడి పంపించేశాడు.

సాయంత్రం అతనెంబడి అతనింటికి వెళ్ళాడు.

"గురూ! నువ్విక్కడే ఉండు-కొంచెం బయట అర్జెంటు పని ఉంది వస్తా" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు చంద్రమోహన్ అతని సమాధానం కోసం ఎదురు చూడకుండా.

అతని భార్య చంద్రకళ "అన్నయ్యగారు!" అంటూ అతని చెయ్యి పట్టుకుని ఏడ్చింది. "ఊరు కాని ఊరు తెచ్చి పడేశాడు. పిల్లలకు చదువులు దెబ్బతిన్నాయి. అక్కడ ఊర్నిండా అప్పులు చేశాడు. ఇక్కడా చేస్తున్నాడు. నా ఆరోగ్యం సరిగా లేదు. డాక్టర్ల దగ్గరికి పోదామంటే వేలకు వేలు కావాలి!" అంటూ తన కష్టాలు చెప్పుకొచ్చింది ఏడున్నూ.

ఓ గంట విన్న తర్వాత సుబ్బారావుకు డౌటు వచ్చింది ఆమె బోసి మెడని చూసి- పేదరికం తాండవమాడుతున్న ఇంటిని చూసి.

"ఇంతకీ ఈ డబ్బంతా ఏం చేస్తున్నాడు?!"

"పేకాట ఆడుతాడు-మట్కా కూడా అలవాటుందని కొందరం టారు. ఇంక మందు పిచ్చి ఉందని నీకు తెల్సుగా అన్నయ్యా!" చాలా తాపీగా చెప్పింది, ప్రతి మగాడికీ అవి ఉంటాయన్నట్లు భావించుకుంటూ.

ఆశ్చర్యపోయాడు సుబ్బారావు- అవేవీ అతనికి తెలియనివి.

"అన్నయ్యా! ఓ రెండు వేలు అప్పిచ్చిపో అన్నయ్యా! పిల్లలకు కాలేజీ ఫీజులు కట్టాలి. ఇవి చేతులు కావు" అంటూ కాళ్ళ మీద పడింది.

సుబ్బారావు మనసు వెన్న కాబట్టి యివ్వక తప్పింది కాదు.

రాత్రి తొమ్మిదికి తూలుకుంటూ వచ్చిన చంద్రమోహన్, చంద్ర కళను బూతులు తిట్టాడు. సుబ్బారావుకు చంద్రకళకు అక్రమ సంబంధం అంటకట్టి తిట్టి తిట్టి నిద్రపోయాడు.

సుబ్బారావు ఇంటికి చేరాడు. జరిగింది తెల్సుకుని అప్పలమ్మ చెడా మడా తిట్టింది అతన్ని-అతని ఫ్రెండును.

ఆఫీసుకు పోగానే కోర్టు అటాచ్‌మెంటు లెటరు కన్పించింది. నెలకు రెండు వేలు 'హుష్‌కాకి'- అలా పాతిక నెలలు!

లాయరు దగ్గరికి పరుగెట్టాడు "ఇదేమి అన్యాయం- అన్ని వేలు ఫీజులు గుమ్మరిం చాను" అంటూ.

"టేకిట్ ఈజీ! పూర్వజన్మలో నువ్వు వాడికి బాకీ పడి ఉంటావు. దాన్ని ఈ జన్మలో తీర్చుకుంటు న్నావు!" శ్రీకృష్ణపరమాత్మలాగా చెప్పాడు-చిరున వ్వుతో.

"మరి మీ కోర్టు ఫీజులు ఎందుకు కట్టినట్లు?"
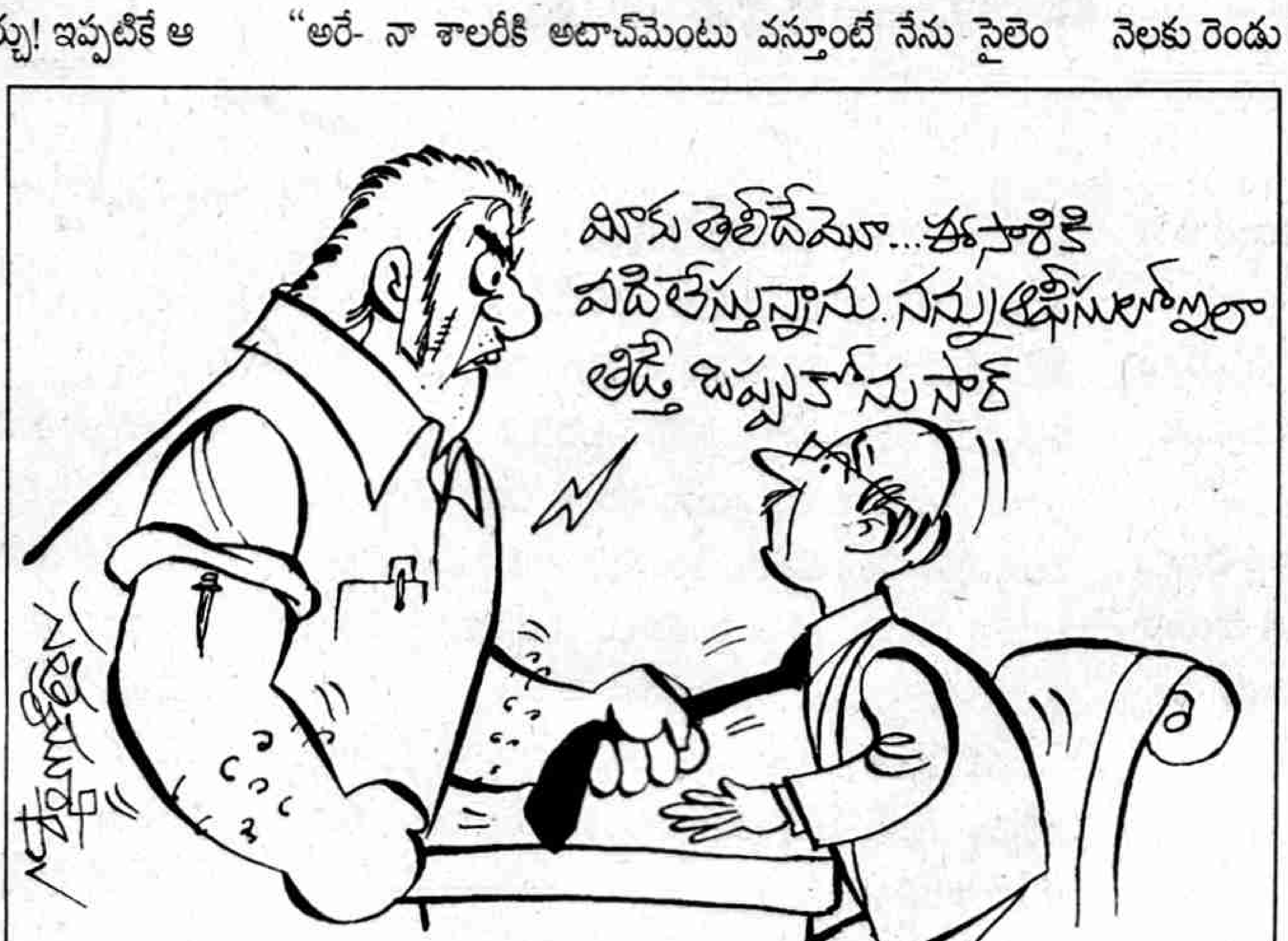
"అనుభవం కోసం సుబ్బారావు- జీవితంలో యింకోసారి నువ్వు తప్పు చేయకుండా ఉండటం కోసం!" చెప్పాడు లాయరు.